

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 19 2020, nummers 423 – 438 vrijdag 15 mei 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming.....	8
Bijstand	9
Volksverzekeringen.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	11
Vreemdelingenrecht	12
Asiel.....	12
Opvang	13
Richtlijnen en verordeningen	14
Procesrecht	14

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 423

Rechtbank Rotterdam, 08-05-2020, ROT 19/299 e.v.

het Drechtstedenbestuur, stichting Jeugdbescherming Rotterdam Rijnmond, het college van burgemeester en wethouders van Zwijndrecht en Staatssecretaris van Defensie, verweerders.

Awb 8:55

Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid 2

CORONA. De verzetsrechter doet het verzet af zonder nadere zitting. Weliswaar zal de rechtbank op korte termijn op zeer beperkte schaal starten met het houden van fysieke hoorzittingen in urgente zaken, maar de verzetsrechter is van oordeel dat deze zaken niet tot die categorie zaken behoren. Een vorm van video- of telehoren zoals voorzien in artikel 2 van de Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid acht de verzetsrechter i.c. geen optie.

Diverse besluiten waarbij aanvragen van opposant om bijzondere bijstand met betrekking tot de kosten van diverse procedures (kosten van een gerechtsdeurwaarder, kosten van rechtsbijstand en kosten van griffierecht) zijn afgewezen of buiten behandeling zijn gesteld. [...].

1. De verzetsrechter doet het verzet af zonder nadere zitting. Daartoe wordt door de verzetsrechter het volgende overwogen.
2. Door de (verlengde) coronamaatregelen blijft de rechtbank voor langere tijd gesloten. Weliswaar zal de rechtbank op korte termijn op zeer beperkte schaal starten met het houden van fysieke hoorzittingen in urgente zaken, maar de verzetsrechter is van oordeel dat deze zaken niet tot die categorie zaken behoren. Op 14 februari 2020 heeft een hoorzitting plaatsgevonden, maar die is vroegtijdig beëindigd vanwege het wrakingsverzoek van opposant, waarvan door de wrakingskamer is geoordeeld dat die misbruik van het middel van wraking oplevert ([ECLI:NL:RBROT:2020:2692](https://www.rechtspraak.nl/ECLI/CLI/EP/2020/2692)). Gelet hierop heeft opposant zonder noodzaak een verdere mondelinge behandeling van zijn verzetten op een fysieke hoorzitting binnen een afzienbare tijd onmogelijk gemaakt.
3. Een vorm van video- of telehoren zoals voorzien in artikel 2 van de Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid acht de verzetsrechter geen optie, omdat niet kan worden uitgesloten dat opposant een geluidsopname daarvan zal maken, terwijl opposant juist de verzetsrechter tijdens de eerdere hoorzitting op 14 februari 2020 zonder succes heeft gewraakt vanwege het hem niet toestaan geluidsopnames te maken, welk verbod in overeenstemming is met de artikelen 3.1 tot en met 3.4.2 van de Persrichtlijn 2013. De kans dat opposant toch geluidsopnames zal maken acht de verzetsrechter bepaald niet gering, omdat opposant in een zeer recent verzetschrift, dat ziet op een andere uitspraak, wederom heeft aangekondigd dat hij journalist is en geluidsopnames zal maken van de hoorzitting.
4. Het recht om in verzet te worden gehoord is niet absoluut, wat reeds volgt uit de tekst van artikel 8:55, vierde lid, van de Awb. Er kunnen zich ook buiten de in dat artikellid genoemde gevallen bijzondere omstandigheden voordoen waardoor geen hoorzitting in welke vorm ook kan plaatshebben. Wel zal de verzetsrechter er dan voor moeten waken

dat de belanghebbende in essentie niet in zijn mogelijkheden om zijn zaak naar voren te brengen wordt beknot (vgl. [ECLI:NL:RVS:2020:991](#)). De verzetsrechter meent dat opposant in dit geval niet wordt benadeeld door het achterwege laten van een nadere zitting. Daarbij neemt de verzetsrechter in aanmerking dat de voorliggende rechtsvragen en relevante feiten uit de stukken en de uitgebreide verzetschriften helder zijn en dat opposant in zijn verzetschriften zeer uitvoerig uiteen heeft gezet waarom hij aanspraak zou moeten kunnen maken op ontheffing van de verplichting het verschuldigde griffierecht te voldoen en waarom geen sprake zou zijn van misbruik van recht.

5. Daar komt bij dat hier de openbaarheid van een hoorzitting van zeer beperkt gewicht is. Daartoe wordt overwogen dat het horen in verzet niet een openbare terechtzitting betreft waarbij partijen ten overstaan van de rechtbank hun standpunten uiteen kunnen zetten, maar een – weliswaar openbare maar – beperkte hoorzitting waarbij opposant kan aangeven waarom hij het niet eens is met de vereenvoudigde afdoening. Artikel 8:55, vijfde lid, van de Awb verplicht de verzetsrechter immers niet om andere partijen in de gelegenheid te stellen om te worden gehoord.

[ECLI:NL:RBROT:2020:4163](#)

JnB2020, 424

ABRS, 13-05-2020, 201906942/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Awb 6:7, 6:11

TERMIJNOVERSCHRIJDING. I.c. is terecht overwogen dat [appellante] weliswaar aannemelijk heeft gemaakt dat zij al langere tijd onder moeilijke omstandigheden leeft en kampt met psychische problemen, maar dit niet kan leiden tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding, omdat het op haar weg lag om ervoor te zorgen dat zij van poststukken kennis neemt. Voor zover [appellante] door de door haar gestelde omstandigheden niet in staat was zelf tijdig bezwaar te maken, desnoods op nader te voeren gronden, had zij iemand moeten inschakelen voor de behartiging van haar belangen. In verband met het dwingende karakter van de bezwaartermijn kan slechts in zeer bijzondere gevallen, waarin aannemelijk wordt gemaakt dat er geen mogelijkheid was om daarvoor zorg te dragen, daarop een uitzondering worden aanvaard. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 12 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1029](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:1229](#)

JnB2020, 425

Rechtbank Midden-Nederland, 26-03-2020 (publ. 07-05-2020), UTR 19/3230

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs, verweerder.

Awb 3:41 lid 2

BEKENDMAKING. TERMIJNOVERSCHRIJDING. Vaststelling maandbedrag ter aflossing studieschuld. I.c. is eiser verhuisd naar Brazilië. Hij heeft een adreswijziging doorgegeven aan de gemeentelijke basisadministratie maar geen (correspondentie)adres aan verweerder doorgegeven. Het plaatsen op

Mijn Duo is een andere geschikte wijze van bekendmaken zoals bedoeld in artikel 3:41, tweede lid, van de Awb. Weliswaar was het i.c. beter geweest als er dan ook een e-mailnotificatie was verzonden aan eiser, maar dat dit niet is gebeurd maakt niet dat het geen geschikte manier van bekendmaking is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder terecht heeft aangevoerd dat dit een zekerder manier van communiceren was dan via de adresgegevens die van eiser te raadplegen waren in de RNI gegevens, via de KvK of op internet met Google. Immers, de persoon die in het buitenland verblijft is niet gehouden zijn adresgegevens actueel te houden, reden waarom verweerder die manier minder betrouwbaar mocht achten. Daarbij kan in het midden worden gelaten of eiser Mijn Duo na het plaatsen van het besluit al dan niet heeft geraadpleegd.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:1778](https://www.ecli.nl/RBMNE:2020:1778)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 426

MK ABRS, 13-03-2020, 201905563/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en onderdeel 9

WABO. BOR. Het begrip gebruiken in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor heeft niet alleen betrekking op het gebruik van bouwwerken, maar ook op het bouwen in strijd met het bestemmingsplan. Dit laat onverlet dat ook bij bouwen in strijd met het bestemmingsplan moet worden voldaan aan de voorwaarden die in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor worden gesteld, waaronder de voorwaarde dat de bouwactiviteiten de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume niet mogen vergroten.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen van de praktijkruimte tot kamerverhuur [...].

[...] De uitleg van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor 3. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte het begrip "gebruiken" in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor restrictief heeft uitgelegd. Volgens het college valt onder dat begrip ook het bouwen in strijd met het bestemmingsplan, zodat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het geen toepassing mocht geven aan artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor.

[...] 3.2 Voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan kan een omgevingsvergunning worden verleend als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. In de uitspraak van 26 oktober 2011.

[ECLI:NL:RVS:2011:BU1640](#), heeft de Afdeling overwogen dat het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan als bedoeld in dat artikel, in ruime zin moet worden uitgelegd. Dat wil zeggen dat het begrip gebruiken als daar bedoeld, niet alleen betrekking heeft op het gebruik van gronden of bouwwerken, maar ook op het bouwen en slopen van bouwwerken in strijd met planologische regelgeving, in het bijzonder het bestemmingsplan.

In artikel 4 van het Bor worden gevallen genoemd waarin met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 2°, van de Wabo een omgevingsvergunning kan worden verleend voor het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. Gelet op de wettelijke systematiek, waarin artikel 4 van bijlage II van het Bor nader bepaalt wanneer het verlenen van vergunningen als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo mogelijk is, is de Afdeling van oordeel dat het begrip gebruiken in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor op dezelfde manier moet worden uitgelegd als het begrip gebruiken in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo. Dit betekent dat het begrip gebruiken in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor niet alleen betrekking heeft op het gebruik van bouwwerken, maar ook op het bouwen in strijd met het bestemmingsplan. Dit laat onverlet dat ook bij bouwen in strijd met het bestemmingsplan moet worden voldaan aan de voorwaarden die in artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor worden gesteld, waaronder de voorwaarde dat de bouwactiviteiten de bebouwde oppervlakte of het bouwvolume niet mogen vergroten.

Gelet op het voorgaande was het college, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, bevoegd om de omgevingsvergunning met toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 9, van bijlage II van het Bor te verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1218](#)

JnB2020, 427

MK ABRS, 13-05-2020, 201905712/1/R4

college van burgemeester en wethouders van Oirschot (het college), appellant.

Verordening ruimte Noord-Brabant 35 lid 1

WABO. PROVINCIALE VERORDENING. STALDERINGSREGELING. In dit geval heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college de stalderingsregeling van artikel 35, derde lid, van de Verordening buiten toepassing had moeten laten. Verwijzing naar ABRS 26-06-2019

[ECLI:NL:RVS:2019:1990](#) en 11-12-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4166](#).

[...] [alsnog weigering] omgevingsvergunning voor het uitbreiden van een bestaande varkensstal [...].

[...] Beoordeling hoger beroep

[...] 5.1. In de uitspraak van 26 juni 2019 [[ECLI:NL:RVS:2019:1990](#)] over het verlengen van een varkensstal in Lage Mierde heeft de Afdeling onder 8.7 overwogen dat de omstandigheid dat de Verordening wat de stalderingsregeling betreft niet voorziet in overgangsrecht voor aanvragen om omgevingsvergunning die vóór inwerkingtreding van

de Verordening waren ingediend, niet rechtvaardigt dat de stalderingsregeling buiten toepassing is gelaten.

De uitspraak van 26 juni 2019 had geen betrekking op een besluit dat in bezwaar was genomen. De uitspraak van de Afdeling van 11 december 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:4166](#), had dat wel. In die zaak was vóór de inwerkingtreding van de stalderingsregeling een omgevingsvergunning eerste fase aangevraagd en van rechtswege verleend voor het bouwen van een varkensstal. Nadat twee eerdere besluiten op bezwaar waren vernietigd, had het betrokken bestuursorgaan een nieuw besluit op bezwaar genomen. Bij dat nieuwe besluit was de vergunning geweigerd, omdat niet werd voldaan aan de stalderingsregeling. Volgens de aanvrager had de stalderingsregeling buiten toepassing moeten worden gelaten. Over dat betoog heeft de Afdeling onder 12.4 overwogen dat zij in de uitspraak van 26 juni 2019 (zaak Lage Mierde) heeft geoordeeld dat het ontbreken van overgangsrecht niet rechtvaardigt dat de stalderingsregeling buiten toepassing is gelaten en dat zij geen grond ziet voor het oordeel dat het ontbreken van overgangsrecht in dat geval op gespannen voet met het rechtszekerheids- en het evenredigheidsbeginsel staat. Vervolgens heeft de Afdeling overwogen dat zij in dit geval evenmin aanleiding ziet voor dat oordeel. Dat de omgevingsvergunning eerste fase op 2 april 2014 van rechtswege is verleend, maakt de rechtspositie van de aanvrager niet wezenlijk anders dan die van de vergunningaanvrager in de zaak Lage Mierde. De aanvrager moest er rekening mee houden dat de omgevingsvergunning in bezwaar alsnog zou kunnen worden geweigerd. Er bestond volgens de Afdeling dan ook geen aanleiding om in dit geval de stalderingsregeling buiten toepassing te laten wegens het ontbreken van overgangsrecht.

5.2. De nu aan de orde zijnde zaak verschilt niet wezenlijk van de zaak die heeft geleid tot de uitspraak van 11 december 2019. Dat de rechtbank bij uitspraak van 24 mei 2017 het eerdere besluit op bezwaar van 21 juni 2016 heeft vernietigd, waardoor het besluit van 17 november 2015 herleefde, is geen wezenlijk verschil. Dit doet er immers niet aan af dat nu de rechtbank het college in die uitspraak voorts had opgedragen een nieuw besluit te nemen op het bezwaar, [wederpartij] er nog steeds rekening mee diende te houden dat de vergunning, na heroverweging, bij het te nemen nieuwe besluit op bezwaar opnieuw kon worden geweigerd. De Afdeling ziet dan ook, anders dan de rechtbank, geen aanleiding voor het oordeel dat het college de stalderingsregeling in dit geval wegens het ontbreken van overgangsrecht buiten toepassing had moeten laten. [...] 6. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college de stalderingsregeling van artikel 35, derde lid, van de Verordening buiten toepassing had moeten laten. Niet in geschil is dat niet wordt voldaan aan die regeling. Het college heeft dan ook terecht geweigerd de gevraagde omgevingsvergunning te verlenen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1224](#)

JnB2020, 428

ABRS, 13-05-2020, 201900136/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Waterland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c, 8.2a lid 2

Woningwet 1

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BOUWWERK. GELIJKSTELLING OVERGANGSREGELING. Recreatie-ark Aqua Vive is, gelet op zijn inrichting en vormgeving, primair bedoeld om als recreatiewoning gebruikt te worden. Dat brengt met zich mee dat de Aqua Vive is bedoeld om ter plaatse te functioneren. De omstandigheid dat het mogelijk is om met de Aqua Vive te varen, omdat deze voorzien is van een motor, maakt dat niet anders. Aqua Vive dient te worden aangemerkt als een bouwwerk.

Aqua Vive valt niet onder artikel 1, zevende lid, van de Woningwet. Nu de Aqua Vive primair is bestemd om als recreatiewoning te worden gebruikt en niet is bestemd en wordt gebruikt voor de vaart, is het geen schip waarvoor de tussencategorie van artikel 1, zevende lid, van de Woningwet blijktens de Memorie van Toelichting voor bedoeld is.

Aqua Vive kan niet kan worden aangemerkt als een gebouw ten behoeve van de jachthaven als bedoeld in artikel 3.1 van de planregels. Gelet hierop is voor de Aqua Vive tevens een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wabo vereist.

Op grond van artikel 8.2a, tweede lid, van de Wabo moet de Aqua Vive waar het in deze zaak om gaat gelijk worden gesteld met een bouwwerk waarvoor een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo is verleend. Gelet hierop was het college ten tijde van het besluit op bezwaar niet bevoegd om handhavend op te treden tegen de Aqua Vive.

[ECLI:NL:RVS:2020:1216](https://ecli.nl/RVS:2020:1216)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 429

MK ABRS, 13-05-2020, 201904583/1/R1

minister van Economische Zaken en Klimaat, minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, college van burgemeester en wethouders van de gemeente Beverwijk, verweerders.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 1.1, 3.35

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.3 lid 5, 2.7 lid 2, 2.8

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, eerste lid, onder a en e

NATUURBESCHERMING. WABO. STIKSTOFDEPOSITIE. NATURA 2000. PASSENDE BEOORDELING. Hoogspanningsverbinding met windpark Hollandse Kust. Rijksinpassingsplan (RIP) en natuurvergunning moeten worden vernietigd

wegens strijd met de Wnb. Zo ook de omgevingsvergunning omdat deze zijn grondslag vindt in het RIP. In de passende beoordeling die aan het RIP en de Wnb-vergunning ten grondslag is gelegd, wordt voor de beoordeling van de effecten van de stikstofdepositie op onder meer het Natura 2000-gebied "Noord-Hollands Duinreservaat" namelijk verwezen naar de passende beoordeling die voor het Programma Aanpak Stikstof 2015-2021 (PAS) is gemaakt. Instandlating rechtsgevolgen nu uit de aanvullende passende beoordeling de zekerheid is verkregen dat de ontwikkeling de natuurlijke kenmerken van het Natura 2000-gebied "Noord-Hollands Duinreservaat" niet zal aantasten.

[ECLI:NL:RVS:2020:1230](https://ecli.nl/RVS:2020:1230)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 430

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 01-05-2020, HAA 20/2147

college van burgemeester en wethouders van Haarlem, verweerder.

Awb 8:81

PW

PARTICIPATIEWET. VERLAGING UITKERING GEDURENDE ÉÉN MAAND MET 100%. Het belang van verzoeker bij het alsnog betaalbaar stellen van de uitkering over de maand april 2020 moet i.c. zwaarder wegen dan het belang van verweerder om de bezwaarfase af te achten.

3.2 Vast staat dat voor verzoeker een vacature als postbode beschikbaar was bij PostNL in [plaats], voor 4,5 uur per dag. Verder staat vast dat verzoeker op 25 februari 2020 een dagdeel met een ervaren postbode een ronde postbezorging heeft gedaan. Ook is niet in geschil dat verzoeker daarna niet meer als postbode bij PostNL heeft gewerkt. [...]

3.5 De voorzieningenrechter constateert dat partijen op diverse onderdelen met elkaar van mening verschillen. Zo schrijft verweerder in het rapport van 9 maart 2020 dat verzoeker al aangenomen was als postbode, terwijl verzoeker stelt dat op 25 februari 2020 nog bekeken moest worden of hij geschikt was voor de functie. Verzoeker verwijst daarvoor naar een e-mail van [naam 3] waarin staat dat verzoeker op 25 februari 2020 gaat 'proeflopen'. Verder stelt verzoeker dat hij direct na het bezoek aan de huisarts op 2 maart 2020 met de klantmanager heeft gebeld om te vertellen over zijn schouderklachten, meer specifiek dat hij kampte met een slijmbeursontsteking en dat hij door de huisarts was doorverwezen naar fysiotherapie. In het rapport van verweerder staat dat verzoeker gebeld heeft op 4 maart 2020 en dat hij gezegd heeft dat hij niet meer kon werken wegens een ontstoken schouder. Daarin staat niets over een mededeling van verzoeker dat hij bij de huisarts was geweest. De klantmanager heeft ter zitting desgevraagd verklaard dat verzoeker inderdaad heeft gezegd dat hij bij de huisarts is geweest. De klantmanager kon niet aangeven waarom dat niet in zijn rapport is teruggekomen. Uit het voorgaande volgt dat op dit moment niet duidelijk is wanneer

verzoeker contact heeft opgenomen met de klantmanager en wat er in dat gesprek besproken is. Verweerder zal dat in bezwaar nader moeten onderzoeken. Daarbij ligt het ook op de weg van verweerder om nader te onderzoeken of PostNL verzoeker niet terug wilde hebben, zoals in het rapport van 9 maart 2020 staat, of dat PostNL tegen verzoeker heeft gezegd dat hij vanwege de schouderklachten niet aan het werk als postbode moest beginnen.

3.6 Verder overweegt de voorzieningenrechter dat het betoog van verzoeker erop neer komt dat hem niet kan worden verweten dat hij de arbeid niet heeft behouden.

Uitgangspunt is dat verzoeker dit aannemelijk moet maken. Verzoeker heeft inmiddels een verklaring van zijn huisarts overgelegd. Tot nu toe is dat stuk niet bij de besluitvorming betrokken. Verweerder zal dat bij de heroverweging in bezwaar alsnog moeten doen. Ter zitting heeft verzoeker de bereidheid geuit om nadere stukken over te leggen, onder meer over medicatie. Ook dat kan verweerder bij zijn nadere onderzoek betrekken. Niet valt uit te sluiten dat verweerder alsnog tot de slotsom komt dat het verzoeker niet valt te verwijten dat hij die arbeid, zo al vast komt te staan dat verzoeker al daadwerkelijk was aangenomen, niet heeft behouden. Het bezwaar heeft dus een redelijke kans van slagen.

4. Gelet daarop en de omstandigheid dat verzoekers uitkering over de maand mei pas aan het einde van de maand wordt uitgekeerd, moet het belang van verzoeker bij het alsnog betaalbaar stellen van de uitkering over de maand april 2020 zwaarder wegen dan het belang van verweerder om de bezwaarfase af te achten.

5. De voorzieningenrechter wijst het verzoek toe en treft de voorlopige voorziening dat het primaire besluit is geschorst tot zes weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar. Verweerder zal daarbij opgedragen worden om de bijstandsuitkering over de maand april 2020 aan verzoeker zo spoedig mogelijk uit te betalen.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:3324](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 431

MK CRvB, 07-05-2020, 18/5066 WLZ, 18/5067 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

AOW 17a

Beleidsregel SB1069

AOW. De Raad kan niet anders dan concluderen dat de SvB op het verzoek van betrokkene om met terugwerkende kracht de betaling van haar ouderdomspensioen stop te zetten, conform zijn beleid afwijzend heeft beslist.

4.2. De Raad stelt vast dat de AOW niet voorziet in de mogelijkheid om een toekenningsbesluit te herzien in een geval als het onderhavige en evenmin in de mogelijkheid om de betaling van het ouderdomspensioen stop te zetten. Op grond van beleidsregel SB1069 stopt de SvB echter de betaling van een uitkering indien de gerechtigde deze niet wenst te ontvangen en daartoe bij de SvB een verzoek indient.

4.3. Naar het oordeel van de Raad moet dit beleid aangemerkt worden als een buitenwettelijk, begunstigend beleid. Naar vaste rechtspraak dient een dergelijk beleid door de bestuursrechter terughoudend te worden getoetst. Dit houdt in dat de aanwezigheid en de toepassing van dat beleid als een gegeven wordt aanvaard met dien verstande dat wordt getoetst of een zodanig beleid op consistente wijze is toegepast.

4.4. In de beleidsregel is niet de mogelijkheid opgenomen om met terugwerkende kracht de betaling van een uitkering stop te zetten. Zoals de Svb ter zitting nader heeft toegelicht, wordt deze mogelijkheid niet gegeven, ook niet in interne uitvoeringsregels. De Raad kan hierdoor niet anders dan concluderen dat de Svb op het verzoek van betrokkene van 28 november 2016 om met terugwerkende kracht de betaling van haar ouderdomspensioen stop te zetten, conform zijn beleid afwijzend heeft beslist. Dit oordeel wordt niet anders als wordt uitgegaan, zoals door betrokkene bepleit, van het eerdere verzoek van betrokkene van 4 januari 2015, waarop volgens betrokkene niet volledig is beslist. Ook uitgaande van deze datum betreft het voor de periode in geding een verzoek met terugwerkende kracht.

[ECLI:NL:CRVB:2020:1074](#)

JnB2020, 432

Rechtbank Den Haag, 23-04-2020, SGR 18/6132

Raad van bestuur van de Svb, verweerder.

AKW

KB 746

KINDERBIJSLAG. De rechtbank dient te beoordelen of verweerder de aanvraag van eiseres om kinderbijslag terecht heeft afgewezen op de grond dat de echtgenoot van eiseres bij een volkenrechtelijke organisatie werkzaam is en hij en eiseres daarmee zijn uitgesloten van het Nederlandse sociale verzekeringsstelsel. De rechtbank komt tot het oordeel dat verweerder voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het stelsel van sociale verzekeringen van het Kosovo Tribunaal vergelijkbaar is met dat van Nederland.

Vast staat dat eiseres op de periode in geding niet in binnen een (reguliere) arbeidsovereenkomst zelf in Nederland werkzaam was. Omdat haar echtgenoot in die periode werkzaam is bij een volkenrechtelijke organisatie en aldus de enige kostwinnaar was, geldt ingevolge artikel 14, derde lid, van KB 746 dat eiseres en haar gezinsleden niet zijn verzekerd voor de volksverzekeringen. Dit betekent dat verweerder voor de periode in geding terecht toekenning van kinderbijslag voor haar kinderen ingevolge de AKW heeft afgewezen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3816](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 433

Rechtbank Den Haag, 28-04-2020, SGR 19/8095

college van burgemeester en wethouders van Zoetermeer, verweerder.

Wmo 2015 1.1.1, 1.2.1

Verordening maatschappelijke ondersteuning 2015 Zoetermeer (de Verordening) 4.1

WMO 2015. PGB. HUISHOUDELIJKE HULP. De Verordening regelt dat verweerder een maatwerkvoorziening kan verlenen gericht op het ontlasten van de mantelzorger met het oog op het zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen wonen van - in dit geval - eisers echtgenote. Als verweerder een maatwerkvoorziening zou verlenen in de vorm van een Pgb wordt eiser niet ontlast. Eiser blijft dan namelijk dezelfde zorg verlenen, maar dan tegen betaling. Het verstrekken van een Pgb zou dus in strijd zijn met de uitdrukkelijke bedoeling van artikel 4.1, tweede lid, van de Verordening. Verweerder heeft het verstrekken van een Pgb dan ook terecht geweigerd. Dat een persoon die van buiten komt ook betaald moet worden, zoals eiser schrijft, doet er bij de toepassing van artikel 4.1, tweede lid, van de Verordening niet toe; dat eiser families kent die wel gebruikelijke zorg voor huishoudelijke zorg inkopen via een Pgb staat ook los van de beoordeling van de nu voorliggende situatie. Eiser wenst kennelijk geen ZIN voor zijn echtgenote te accepteren, maar wil zelf extra inkomen ontvangen als tegenprestatie voor de door hem aan zijn echtgenote te leveren zorg. Daarvoor is een Pgb niet bedoeld. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3834](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3834)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 434

MK ABRS, 13-05-2020, 201909270/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. De staatssecretaris hoeft bij het niet-ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag geen beoordeling te maken als bedoeld in het arrest C.K., omdat een beroep op dat arrest niet kan leiden tot verlening van een asielvergunning.

3. De staatssecretaris klaagt in zijn enige grief terecht dat de rechtbank ten onrechte het arrest C.K. tegen Slovenië [[ECLI:EU:C:2017:127](https://ecli.eu:C:2017:127)] van toepassing heeft geacht. Hij betoogt daarover terecht dat hij bij een behandeling van een asielaanvraag niet een beoordeling als bedoeld in dat arrest hoeft te maken, omdat dit niet tot een asielvergunning kan leiden (zie de uitspraak van de Afdeling van 3 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:996](https://ecli.nl:RVS:2019:996)). Hij betoogt daarom eveneens terecht dat hij, anders dan de rechtbank heeft overwogen, het Bureau Medische Advisering niet om een medische beoordeling naar de psychische gesteldheid van de zoon van de vreemdelingen hoeft te vragen en evenmin hoeft te onderzoeken of deze gesteldheid in de weg staat aan

uitzetting naar Spanje. Als de vreemdelingen vinden dat zij door medische problemen van hun zoon niet in staat zijn naar Spanje te reizen, moeten zij daarvoor een aanvraag indienen om de uitzetting (tijdelijk) achterwege te laten (artikel 64 van de Vw 2000). In dat kader moet de staatssecretaris zo nodig het BMA om advies vragen. De grief slaagt. [ECLI:NL:RVS:2020:1203](https://ecli.nl/RVS:2020:1203)

JnB2020, 435

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 07-05-2020, NL19.13615

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29

ASIEL. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd dat in het algemeen in Pakistan aan Hazara bescherming wordt geboden door de autoriteiten, zodat verweerder niet aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan.

5.3.6. Naar het oordeel van de rechtbank kan uit voormelde bronnen worden afgeleid dat de LeJ aanslagen pleegt in heel Pakistan en dat de bescherming van Hazara uitsluitend is beperkt tot enkele wijken in Quetta, terwijl ook daar veiligheid niet is gegarandeerd. Voorts blijkt uit de bronnen dat veelal geen vervolging en bestraffing van daders van aanslagen op Hazara plaatsvindt door gebreken in het justitiële systeem. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd dat in het algemeen in Pakistan aan Hazara bescherming wordt geboden door de autoriteiten, zodat hij niet aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan.

5.3.7. Voor zover verweerder stelt dat uit het individuele relaas van eiser kan worden afgeleid dat de autoriteiten hem bescherming kunnen bieden, volgt de rechtbank dit standpunt gelet op het voorgaande niet. Weliswaar heeft de politie eiser bevraagd, maar nadien is niet gebleken van vervolging van de daders.

5.4. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt voor vernietiging in aanmerking. Verweerder dient met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen opnieuw op de aanvraag van eiser te beslissen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:4130](https://ecli.nl/RBDHA:2020:4130)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 436

MK ABRS, 13-05-2020, 202000808/1/V1

het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 10 lid 1 g h, 11 lid 1

OPVANG. Het COa heeft terecht volstaan met de motivering die ten grondslag lag aan de eerdere overplaatsing naar de EBTL. Evaluatiemomenten konden door toedoen van de vreemdeling zelf niet plaatsvinden.

4.1. [...] Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft het COa de overplaatsing van de vreemdeling naar de EBTL deugdelijk gemotiveerd. Zoals het COa terecht betoogt, stellen medewerkers van het COa een persoonlijk begeleidingsplan op met

iedere vreemdeling die in de EBTL verblijft. In beginsel verblijven vreemdelingen vier tot twaalf weken in de EBTL. In die periode evalueren medewerkers van het COa om de vier weken het gedrag van vreemdelingen. Daarbij beoordelen zij of een vreemdeling zich in lijn met zijn persoonlijk begeleidingsplan heeft gedragen. Laat een vreemdeling gedragsverbetering zien en heeft hij geen nieuwe incidenten veroorzaakt, dan behoort terugkeer naar een reguliere opvanglocatie tot de mogelijkheden. Gedraagt een vreemdeling zich niet in overeenstemming met zijn persoonlijk begeleidingsplan, dan stelt het COa dat plan bij.

Zoals het COa terecht betoogt, konden deze evaluatiemomenten door toedoen van de vreemdeling zelf niet plaatsvinden, omdat hij de EBTL al na elf dagen heeft verlaten en vervolgens drie maanden in strafrechtelijke detentie heeft gezeten. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij zijn gedrag, dat aanleiding heeft gegeven tot overplaatsing naar de EBTL, na vertrek uit de EBTL heeft verbeterd. Daarom heeft het COa in het besluit van 22 november 2019 terecht volstaan met de motivering die ten grondslag lag aan de eerdere overplaatsing naar de EBTL.

[ECLI:NL:RVS:2020:1209](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 437

HvJEU (Grote kamer), 14-05-2020, C-924/19 en C-925/19

FMS e.a. tegen Hongarije.

Richtlijn 2008/115/EU 13, 15, 47

Richtlijn 2013/32/EU 33, 40, 43

Richtlijn 2013/33/EU 2 h, 8, 9

TERUGKEERRICHTLIJN. Sprake van “detentie” van asielzoekers die vastzitten in de Röszke transit zone aan de Servisch-Hongaarse grens op grond van een terugkeerbesluit. Nadat de rechter heeft vastgesteld dat de asielzoekers zonder geldige reden in bewaring zijn gehouden, moet de detentie met onmiddellijke ingang worden opgeheven.

[ECLI:EU:C:2020:367](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 438

ABRS, 13-05-2020, 201907792/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:68 lid 1

PROCESRECHT. Ingevolge artikel 8:68, eerste lid, van de Awb kan de rechtbank, als zij oordeelt dat het onderzoek niet volledig is geweest, dat heropenen. Dit is een bevoegdheid die ter discretie van de rechtbank staat en waarvan de toepassing meestal geen nadere motivering behoeft (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ9349](#)). In dit geval heeft de rechtbank echter toegegeven dat zij per ongeluk helemaal niet heeft gereageerd op het verzoek om heropening van 9 oktober 2019 voordat zij haar uitspraak van 17 oktober 2019 deed. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2020:1210](#)

[Naar inhoudsopgave](#)